

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξω-
τερικό Δρ. 10

10 Λεπτά το κάθε φύλλο Λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κιάκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οι
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΚΑΘΕ ΡΩΜΙΟΣ

κάθε άνθρωπος που έχει μάτια για να βλέπει
τά χάλια μας κ' έχει πόθο ιερό στη ψυχή του
να ιδεί μια μέρα την Ανάσταση του Έθνους
μας, τέτοια προσευχή πρέπει να κάνει σήμερα,
στη μεγάλη γιορτή της χριστιανοσύνης :

— Χριστέ μου, Σὺ που τυραννήθηκες τό-
σο, όπως τυραννιούνται ὅλοι οἱ μεγάλες ψυχοί
που αφιερώνουν τη σκέψη και τη ζωή τους στο
γενικό καλό — Σὺ που ἐχλευάστηκες ἀπὸ τὸν
ἀμύαλο και φανατισμένο συρφετό, όπως χλευά-
ζονται ὅλοι που ζητοῦνε νὰ τὸν σώσουν—Σὺ
που ποτίστηκες ξίδι και χολή, όπως ποτίζου-
ται ὅλοι που χορταίνουν με τὸ μάννα της με-
γάλης ψυχῆς τους τὸν λαίμαργο δόλο—και Σὺ
που ἀναστήθηκες γιὰ νὰ ποδίσῃς πὼς ἀθάνατη
εἶναι ἡ Ἰδέα,

Βόηθα νὰ ἰδοῦμε και μετς αὐτὴ τὴν Ἀνά-

νάχε μεγάλο βάρος στὴν καρδιά της, τέντωσε τὰ χέ-
ρια της και ἀνοίξε στὸ τέλος τὰ μάτια, κυττάζοντας
γύρω της σαστισμένα. Τῆς δώκανε νὰ πιῇ λίγο νερό
μ' αἰθέρα και τὴν τριψάνε στὰ χέρια, στὴν καρδιά,
στὸ κούτελο με ροδοξυδο. Ὁ Ἡλίας, τότε δὲν ἔχασε
τὸν καιρό του· ντύθηκε βιαστικά, ὅσο νὰ πῆς κρεμ-
μίδι, και μάζεψε τὰ βιβλία του κ' ὅ,τι ἄλλο εἶχε
καλλίτερο σὲ μιὰ βελίτσα. Δὲν τὰ βίλεπε πολὺ καθαρά
τὰ πράγματα κ' ἤθελε νὰ εἶνε ἕτοιμος γιὰ κάθε ἐν-
δεχόμενο.

—Τὶ καμαρώνουμε τώρα; βοήθατε νὰ τὴν πᾶμε
σιγὰ σιγὰ στὸ κρεββάτι της, νὰ ἡσυχάσῃ—εἶπε ὁ
κύριος Ἀπόστολος, ποῦκανε πάντα τὸν ἀρχηγό σ' αὐ-
τὴς τὶς περιστάσεις.

—Ὅχι, ὄχι! εἶπε σιγανὰ ἡ γρηῃ, ποῦ ἦρθε πιά
κατάκλα στὸν ἑαυτό της. —Δὲν φεύγω ἀπὸ δῶ ἂν
δὲν μοῦ ἀδλιάσῃ τὴν κάμαρα αὐτὸς ὁ ἀντίχριστος, τὸ
θερίο τὸ ἀνήμερο!

—Τὶ τῆς ἔκανες, μωρέ, τῆς γρηῃς, χαντακω-
μένε;

—Ἐγώ, ἐγώ; μάρτυρας ὁ Θεός...

—Φτοῦ νὰ χαλῆς, μακαρά, ποῦ τολμάς και πι-
άνεις τ' ἄγιο τ' ὄνομά του! φώναξε ἡ κερὰ Λενίφ
με θυμό, δίνοντας πέντε φάσελα στὴ μούρη τοῦ Ἡ-
λίου.

σταση και νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ τῶν ζωντανῶν
ἀνθρώπων.

Χρόνια και χρόνια σκεπάζει τὸ μνημεῖο μας
ἡ βαρεῖα πέτρα ποῦ τὴν ἐκύλισαν ἀπάνω του οἱ
Γραμματεῖς και οἱ Φαρισαῖοι τοῦ σχολαστικι-
σμοῦ, ποῦ θέλουν νὰ μιλάνε σὲ ψόφιους ἄν-
θρώπους και τρέμουν τοὺς ζωντανούς, γιὰτὶ δὲ
μποροῦν νὰ τοὺς ξεγελάσουν και νὰ τοὺς πα-
ρασύρουν με τὶς ἀδειανὲς ἀπὸ νόημα κουδέντες
τους.

Μούδιασε τὰ χέρια τῶν δασκάλων ποῦ νὰ
μὴ μποροῦν νὰ γράφουν πᾶσα μέρα τὴ καταδί-
κη μας και παράλυτε τὴ γλῶσσα τῶν βουλευ-
τῶν μας ποῦ νὰ μὴ μποροῦν νὰ μᾶς παίρνουν
ταῦτιά μας με τὶς ἀνοησίες τους.

Βγάλε μας ἀπὸ τὸν μεγάλο λάκκο τῆς
Ψευτιάς ποῦ βρισκόμαστε σήμερα και φέρε μας
στὸν Παράδεισο τῆς Ἀλήθειας. Με τὸ Φραγγέ-
λιο στὸ χέρι διώξε τοὺς βρωμεροὺς καπηλούς
ποῦ μετέβαλαν τὸν εἶκον τῆς Ἰδέας σὲ οἶκο
Ἐμπορίου. Ξέσκισε τὰ ράσα ἀνάξιων κληρικῶν,
μάτωσε τὴ ράχη ἀσυνείδητων πολιτικῶν, ξερ-
ρίξωσε τὴ γλῶσσα λαοπλάνων ρητόρων, βγά-
λε τὸ λαρῦγγι ἐθνοχτόνων δασκάλων και καθά-
ρισε τὴ μικρὴ αὐτὴ γωνιά τῆς γῆς, —ποῦ τὴ
βαραίνει, θαρρεῖς, κάποια μεγάλη θεικὴ κατάρ-
α, ἀπὸ ὅλα τὰ ζιζάνια τῶν ἀγρῶν και ἀπὸ ὅλα τ'
ἀγκάθια πρὸς πνίγουν κάθε σπόρο ἀλήθειας ποῦ
ριχτῆ στὸς κόλπους της και δὲν τὸν ἀφίνουν
νὰ γονιμοποιηθῇ και νὰ βλαστήσῃ.

Ναί, Κύριε. Σὺ ποῦ ἀνάστησες τὸ Λάζαρο,
κάμε νὰ ἀναστήθῃς και μετς και νὰ προσκυνή-
σουμε τὴν Ἰδέα ποῦ χρόνια και χρόνια τώρα
κάθεται λυπημένη στὴ βαρεῖα πέτρα τοῦ τάφου
μας και καρτεράει μιὰ τέτοια Ἀνάστασι.

ΣΠΑΡΑΧΤΙΚΩΤΑΤΟ

τὸ Μεγαλοδευτεριάτικο τῶν «Καιρῶν» ἄρθρο. «Οἱ
ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ» —γράφει ὁ κ. Κανελλίδης—
εἶδον εὐκαιρίαν, ἐκ τῶν μεγάλων ὀρθοσκευτικῶν ἐορ-
τῶν, νὰ θεοκαπνίσουν τὴν ἐνδοτικὸν ροπήν των πρὸς
τὴν ὀκνηρίαν».

Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἄρθρο του σὲ τέτοιο σπα-
ραχτικὸ τόνο, ποῦ δὲν μπορεῖς, ὅσο ἀναισθητός κ' ἂν
εἶσαι, νὰ κρατήσῃς τὰ δάκρυα.

Ἀκούτε καί ; Νὰ ραχατεύουν οἱ βουλευταί ! Και
τότε τί θὰ γίνῃ τὸ ἔθνος, ἂν σταματήσῃ, ἔστω και
δεκαπέντε μέρες, αὐτὴ ἡ λογοφάμπρικα;

Οἱ διάφοροι κ. κ. Κανελλίδηδες ἔχουν δικίον νὰ
κλαῖνε και νὰ πελπιζοῦνται γι' αὐτὸ τὸ ραχάτι. Ὑ-

—Τὶ σοῦ 'κανε, κερά μου, αὐτὸς ὁ θεομπά-
χτης;—ρώτησε θυμωμένος ὁ κύριος Ἀπόστολος, μὲ
κύτταξε στραβά και τὸν Ἡλίου, μὴν ἐτοιμάζε τὸ
γρόθο του.

—Ἀχ! τί νὰ σὲ πῶ, βρε παιδιά μου, και τί
νὰ σὲ μολογήσω, ποῦ μέσ' στὸ Ἅγιο Δεκαπέντε
γρηῃ γυναίκα κολάσθηκα. Νὰ δώσῃ ὁ Θεός, μπρέ, νὰ
ρέψῃς, σὰν τὸ σκυλὶ τὸ ψωριάρικο... Ἀἴντε και θὰ
με θυμηθῇς! Ἀν εἴσατε χριστιανοὶ διώχτε τον, διώ-
χτε τον γρηῃ τὸν Τουρκλά, ποῦ μοῦ γρουσουζέ-
ψε τὸ σπῆτι!

Ἐτρεψε σὰν τὸ ψάρι ἡ γρηῃ και τὸ χρώμα της
ἄλλαξε σὰν νὰ θέλε νὰ λιγοθυμίσῃ πάλι. Ἡ Νικολά-
καινα, πρὸ ἐξυπνῆς ἀπ' ὅλους, ἔστειλε και φώναξε ἐν'
ἀστυφύλακα, γιὰτὶ ἔβλεπε τὶς μεπερδεψίες και συλλο-
γιζότανε πὼς μποροῦσε νὰ πείσῃ και ξύλο. Ἀμα ἦρθ'
ὁ ἀστυφύλακας πῆρε ἀμέσως ἡ γρηῃ κουράγιο και
τοῦ φώναξε, δαχτυλοδείχνοντας τὸν Ἡλίου ποῦ ἐτοί-
μαζε ὁλοένα τὰ πράγματά του.

—Παιδί μου! νάχῃς τὴν εὐκή μου, αὐτὸν τὸν
κρεμνταλά νὰ τὸν βγάλῃς ἀπ' τὸ σπῆτι μου, νὰ μὴν
τὸν ἀφήτῃς οὔτε μιὰ στιγμὴ, και νὰ τοῦ κρατήσῃς
τὴν κασέλα του ὅσο νὰ με πληρώσῃ...

—Θὰ τὸν πᾶω, κερά, στὴν ἀστυνομία, νὰ ἰδοῦ-

πάρχουν ὅμως και μερικοὶ ποῦ τὸ θέλουν αἰώνιον αὐτὸ
τὸ Κοινοβουλευτικὸ ραχάτι, γιὰτὶ πιστεύουν πὼς ὁ-
ταν ραχατεύουν οἱ βουλευταί, τὸ ἔθνος ἐργάζεται.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ

ἐπεισόδιο θὰ σὰς διηγηθῶμε γιὰ νὰ γελάσετε και
λόγου σας, ὅπως γελάσαμε και μετς. Ὁ «Νουμάς»
εἶχε δημοσιεύσῃ κάτι γνωστοποιήσεις τῆς Ἐθν. Τρα-
πέζης κ' ἔστειλε τὸ περασμένο Σάββατο νὰ πληρω-
θῇ. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐπιθεώρησε εὐγενέστατα
τὴν ἀπόδειξη, ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Βαλαωρίτης τὴν
ὑπόγραψε χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση και ὁ ὑπάλληλός
μας τὴν πῆγε στὴ θυρίδα 29 γιὰ νὰ πρωτοκολληθῇ.

Στὴν θυρίδα ὅμως αὐτὴ βρίσκεται, σὰν σὲ κλου-
βὶ μέσα, ἓνα λεοντάρι τῆς Καθαρεύουσας, ὁ κ. Περ-
σάκης, Περισιδάης, Περσιάνης—δὲν τὸ μάθαμε κα-
λὰ τὸνομά του—ποῦ μὲλις πῆρε τὴν ἀπόδειξη στὰ
χέρια του και εἶδε πὼς εἶναι ἀπόδειξη τοῦ «Νου-
μάς», τὴν πέταξε στὰ μούτρα τοῦ ὑπάλληλου μας κ'
ἔβαλε τὶς φωνές :

—Σὲ προδότες δὲν πληρώνω ἐγώ ! Αὐτοὶ εἶναι
προδότες και θέλουν νὰ μᾶς χαλάσουν τὴ γλῶσσα!...
Ἀκούτ' ἐκεῖ ἀδικαντροπία, νὰ τολμάνε νὰ μπκίνουν
και στὴ Ἐθνικὴ Τράπεζα !...

Ὁ κύριος τῆς θυρίδας 29, βλέπετε, πῆρε τὴν
Ἐθνικὴ Τράπεζα γι' Ἀκαδημία. Εἶναι νὰ μὴν γε-
λάσῃ κανένας με τὰ τέτοια καμώματα ;

Τ' ΑΡΘΡΑ

κ' οἱ περιγραφὲς ποῦ δημοσιευτήκανε αὐτὲς τὶς μέ-
ρες στὶς περισσότερες Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες γιὰ τὰ
πάθη τοῦ Χριστοῦ ἀπόδειξαν πὼς τὸ ρεπορτάζ στὸν
τύπον μας ἔχει προχωρήσει παραπολύ.

Ὁ ἄρ. ρεπόρτερ πῆραν συνέντευξη με τὸ Εὐαγγ-
γέλιο κ' ὅλοι λίγο πολὺ μᾶς. . . ἄλλαξαν τὸν Χριστό
με τὴ περιγραφή τους. Μόνον ὁ κ. Ἀργυρογλοῦς δὲν
καταδέχτηκε νὰ πάρῃ συνέντευξη, γιὰτὶ βρῆκε κα-
λύτερο, ἀφοῦ εἶναι κριτικός, νὰ τὸ κρίνῃ τὸ δρᾶμα
τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὁ καθένας με τὴν εἰδικότητά του, εἶπαμε.

τί τρέχει—εἶπ' ἐκεῖνος μ' ἓνα καμάρι τόλιγώτερο εἰ-
σαγγελλέει!

—Ὅχι, ὄχι, γιὰ τὸ Θεό! δὲν θέλω νὰ γίνῃ σού-
σουρο! Πῶ πῶ, ρεζιλίκια πράγματα, τώρα στὰ γερά-
ματα! Πῶ, πῶ! Τὶ ἔπαθα ἡ ἀραχλὴ! Κακόμοιρε ἀν-
τρα !

—Μὰ τί θὲς λοιπὸν νὰ γίνῃ, κερά μαννούλα; τί
με κουβαλήσατε δῶ πέρα;

—Βρε παιδάτι μου, δὲ θέλω τίποτε ἄλλο πα-
ρὰ νὰ ἀδειάσῃ τὴν κάμαρα και νὰ μοῦ ἀφήσῃ ἀμνά-
τι τὴν κασέλα του, ὅσο νὰ με πληρώσῃ. Δὲν εἶνε
γιὰ μένα ἀνάκριτες και φασαρίες και μπομπές, τώρα
τὰ γεράμματα! Ἄστε τον νὰ πᾶ ὅλη στὴν κατάρ-
α μου και ὁ Θεός ἔς τὸν κρίνῃ!

—Τὶ λὲς ἐσύ, μωρὲ τραγόπαπα;—εἶπε ὁ ἀστυ-
φύλακας, ἀγριοκυττάζοντας τὸν Ἡλίου.

—Ἐγὼ σὰν δὲ με θέλουνε δὲν τοὺς προσκυνᾶω;
Ἀγάπη με τὸ ζόρι γίνεται;

—Ἀχ! μωρὲ τουρκλά, ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεός νὰ
πέσῃ ἀπὸ φάουσα ἡ γλῶσσά του!

—Σὰν δὲ με θέλουνε, φεύγω! Νὰ ἡ κασέλα... ἔς
τὴν κρατήσῃ ὡς νὰ φέρῃ τὰ λεφτά. Εἶμαι τίμιος ἄν-
θρώπος!